

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci žalobce: **S. S.**, proti žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Královéhradeckého kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort**, Věkoše 416, 503 41 Hradec Králové, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného o prodloužení doby zajištění za účelem správního vyhoštění ze dne 13. srpna 2013, č.j. KRP-59643-49/ČJ-2013-050022, t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce napadal v celém rozsahu výše citované rozhodnutí žalovaného, kterým bylo rozhodnuto dle § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen zákon o pobytu cizinců), **o prodloužení doby zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění**, stanovené rozhodnutím Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Královéhradeckého kraje, Odbor cizinecké policie Hradec Králové, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 21. 6. 2013, č.j. KRP-59643-35/ČJ-2013-050022 podle § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, **o 60 dnů**, neboť je to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění.

V odůvodnění rozhodnutí žalovaný odkázal a citoval ust. § 124 odst. 1 písm. b), odst. 3 a § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a uvedl, že rozhodnutím ze dne 21. 6. 2013 bylo podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců rozhodnuto o stanovení doby zajištění žalobce v délce 60 dnů od omezení osobní svobody s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění tak, aby bylo vyhoštění uskutečnitelné v době trvání zajištění. V době dosavadního zajištění se však výkon správního vyhoštění nepodařilo realizovat. Dále žalovaný uvedl, že lhůta ukončení prvotního zajištění byla stanovena na 18. 8. 2013, kdy z důvodu časové náročnosti realizace správního vyhoštění spočívající v nutnosti ověření totožnosti žalobce a zajištění nového cestovního dokladu, neboť pobýval na území členských států Evropské unie bez cestovního dokladu, není možné připravit výkon rozhodnutí o správním vyhoštění do doby uplynutí lhůty prvotního zajištění. Žalovaný proto rozhodl podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců o prodloužení doby zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména s ohledem na to, že se mu na příslušném zastupitelském úřadu i přes snahu a opakované urgencye ze strany Policie ČR, ŘSCP nepodařilo ověřit žalobcovu totožnost a zajistit vystavení nového cestovního dokladu. Žalovaný poukázal na soulad svého postupu ve věci s čl. 15 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (návratová směrnice) a čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod č. 209/1992 Sb. Zpoždění v realizaci správního vyhoštění je pak zapříčiněno zpožděním při získávání nezbytného dokladu ze strany zastupitelského úřadu, kdy správní orgán nemá pravomoc tento nežádoucí stav ovlivnit a nemůže realizovat vyhoštění z důvodů ležících na jiném státu. Žalovaný uvedl, že při rozhodování o prodloužení doby zajištění, zejména při posuzování skutečností, které prodloužení zajištění odůvodňují, postupoval v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu a Evropského soudu pro lidská práva. V dalším pak žalovaný hodnotil přiměřenost dopadu napadeného rozhodnutí na soukromý a rodinný život žalobce, a to především s ohledem na absenci rodinných vazeb, společenských a kulturních vazeb na území ČR, jakož i absenci ekonomických vazeb k území ČR, přičemž vycházel z vyjádření žalobce o podání vysvětlení dle § 167 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců ze dne 20. 6. 2013, posoudil i závažnost protiprávního jednání žalobce a dospěl k závěru, že rozhodnutí o zajištění žalobce je v souladu s veřejným pořádkem a odpovídá okolnostem případu. Dále žalovaný odůvodnil, že ji je vědom, že zajištění cizince znamená omezení osobní svobody a jedná se o velmi citlivý zásah do jednoho z nejvýznamnějších základních práv jednotlivce, zaručeného čl. 8 Listiny, i čl. 7 a může být přípustný jen za podmínek přísně vymezených nejen zákonem o pobytu cizinců, ale především ústavním pořádkem, odkázal v tomto směru na usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 23. 1. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150, rozsudek ze dne 22. 7. 2010, č. j. 9 As 5/2010-74, č. 2129/2010 Sb. NSS, či nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 5. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 10/08, č. 229/2009 Sb., v daném případě však považuje daný zásah za nezbytný v zájmu ochrany společnosti, neboť žalobce vědomě nerespektoval nejen právní, ale i morální pravidla, vycestování z území členských států EU se všemožně vyhýbal, ačkoliv tak mohl učinit v souladu s čl. 7

návratové směrnice, na území se zdržoval opakovaně neoprávněně i přes pravomocné rozhodnutí správního orgánu o správním vyhoštění. Žalovaný vyhodnotil jednání žalobce jako velmi závažné porušení právních norem, s nebezpečím opakovaného maření výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění, neboť opakovaně a dlouhodobě neplnil zákonem uložené povinnosti, neboť na území republiky pobýval bez platného cestovního dokladu, víza či platného oprávnění k pobytu, pobýval na území členských států EU i v době zařazení do evidence tzv. nežádoucích osob. Správní orgán v návaznosti na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 132/2011-51 ze dne 7. 12. 2011 zvažoval i možnost uložení zvláštních opatření ve smyslu ust. § 123b) zákona o pobytu cizinců, avšak s ohledem na závažnost protiprávního jednání žalobce je shledal za nedostačující. Vydání rozhodnutí o prodloužení doby zajištění o 60 dnů je tak zcela přiměřené důvodům zajištění.

Žalobce v žalobě namítá, že žalovaný porušil vyjmenovaná ustanovení zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, a to § 2, § 6 (nepostupoval bez zbytečných průtahů), § 68 odst. 3 (své závěry dostatečně neodůvodnil), dále ust. § 124 odst. 1 písm. b) a odst. 3 zákona o pobytu cizinců (aplikoval je v rozporu se zákonem) a čl. 15 odst. 1 návratové směrnice. Pochybení žalovaného spatřuje v následujícím: 1) Úkony směřující k vyhoštění s náležitou pečlivostí – odkázal na ust. čl. 15 odst. 1 návratové směrnice, kde je stanoveno, že „jakékoli zajištění musí trvat co nekratší dobu, a pouze dokud jsou s náležitou pečlivostí činěny úkony směřující k vyhoštění“. V daném případě byl žalobce zajištěn dne 21. 6. 2013, žádost o ověření totožnosti a vydání náhradního cestovního dokladu (neúplná) byla zaslána zastupitelskému úřadu až dne 10. 7. 2013. Zastupitelský úřad si vyžádal dne 15. 7. 2013 doplnění žádosti. Podle žalobce tak žalovaný nepostupoval s náležitou pečlivostí, když jak uvádí v rozhodnutí, ověření totožnosti trvá přibližně dva měsíce. Žalobce má tak za to, že napadené rozhodnutí je v rozporu s § 6 správního řádu. 2) Délka pokračujícího zajištění – je dle žalobce nepřiměřená. Jestliže ověření totožnosti trvá asi dva měsíce, pak není dle žalobce důvod prodloužovat zajištění o dalších 60 dnů. Rozhodnutí je tak v rozporu s čl. 15 odst. 1 návratové směrnice a s § 2 odst. 3 správního řádu, podle kterého nemůže správní orgán zasahovat do práv nabytých v dobré víře nad nezbytnou míru. Stanovenou dobu zajištění, prodlouženou o 60 dní, považuje za nezákonnou a učiněný závěr za nepřezkoumatelný, když žalovaný řádně nezdůvodnil, proč se domnívá, že právě 60 dní bude pro realizaci správního vyhoštění dostatečných a především jaké konkrétní kroky bude činit. Ohledně nároků kladených na vedlejší ustanovení výroku o zajištění cizince, kterým se stanoví délka zjištění, odkázal na rozsudek NSS č. j. 1 As 93/2011 ze dne 19. 10. 2011, v němž se uvádí, že „...v odůvodnění rozhodnutí o zajištění musí být uveden výčet přepokládaných úkonů potřebných k realizaci vyhoštění s uvedením odhadu jejich časové náročnosti.“ Odůvodnění napadeného rozhodnutí je v tomto směru nedostatečné a v rozporu s ust. § 68 odst. 3 správního řádu. 3) Realizovatelnost správního vyhoštění – v napadeném rozhodnutí absentují úvahy o realizovatelnosti správního vyhoštění. Žalobce v tomto směru odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 3. 8. 2011, č. j. 3 A 168/2011-19, v němž se uvádí: „Druhý důvod nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí je dán absencí úvahy o tom, zda správní vyhoštění, za jehož účelem byl žalobce zajištěn, bude vůbec

realizovatelné. Na povinnosti zkoumat možnost realizace vyhoštění je nutno trvat tím spíše při prodlužování zajištění, neboť samotný fakt, že se v původně stanovené době zajištění nepodařilo správní vyhoštění vykonat, signalizuje problematičnost výkonu správního vyhoštění a nastoluje otázku vlastní realizovatelnosti správního vyhoštění“. Tyto úvahy žalobce v napadeném rozhodnutí postrádá. Dále odkázal na rozsudek NSS ze dne 21. 4. 2009, č. j. 4 As 16/2012-30, v němž se mj. uvádí, že „rozhodnutí o prodloužení zajištění by mělo být dostatečně odůvodněno a měly by v něm být posouzeny všechny okolnosti, pro které nelze použít některé mírnější instituty...“ Žalobce namítá, že v tomto směru je rozhodnutí nepřezkoumatelné a nedostatečně odůvodněné v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu. Navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě ze dne 5. 9. 2013, které soudu postoupil spolu se správním spisem a žalobou žalobce uvedl, že žalobce byl zajištěn za účelem správního vyhoštění na základě rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 6. 2013 a k prodloužení stanovené lhůty zajištění v délce 60 dní o dalších 60 dní došlo žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 13. 8. 2013, neboť je to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění.

K bodu ad 1) žaloby uvedl, že žalovaný v řízení postupoval v souladu se zákonem č. 326/1999 Sb., v platném znění i se směrnicí EP a Rady 2008/115/ES (návratová směrnice). Uvedl, že správní orgán realizuje ověření totožnosti cizinců cestou Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké police (dále jen ŘSCP), která požaduje ověření totožnosti u příslušného zastupitelského orgánu. Podklady byly ŘSCP zaslány elektronicky dne 24. 6. 2013 a následně fyzicky kurýrní službou Policie ČR. Dle žalovaného byly tyto úkony činěny s náležitou pečlivostí v souladu s čl. 15 odst. 1 návratové směrnice. Zastupitelský úřad Indické republiky požádal pouze o dodání příslušného počtu fotografií žalobce dokladového formátu a na jiném druhu fotografického papíru. ZÚ Indické republiky měl k dispozici veškeré podklady pro zjištění totožnosti již od 10. 7. 2013. Dle žalovaného absence fotografií a na jiném druhu papíru, než byly původně zaslány, nemůže být důvodem pro neověření totožnosti zastupitelským úřadem. Žalovaný má proto za to, že postupoval v souladu s ust. § 6 správního řádu, nečinil v řízení zbytečné průtahy a konal v souladu se zásadou rychlosti a hospodárnosti.

K bodu ad 2) žaloby uvedl, že v napadeném rozhodnutí je uvedeno, že ověření totožnosti trvá cca dva měsíce a nikoli, že tento úkon je možné provést právě v době 60 dnů od prvotního zajištění. Žalovaný při rozhodování o době trvání zajištění vycházel z informací ŘSCP o přibližné době za kterou ZÚ Indie zpravidla ověří totožnost a vystaví náhradní doklad. Proto stanovil výše uvedenou dobu zajištění s ohledem na požadavky návratové směrnice v tom smyslu, že jakékoliv zajištění musí trvat co nejkratší dobu. V daném případě je zpoždění realizace vyhoštění zapříčiněno přístupem ZÚ Indie, kdy žalovaný v této fázi nemůže urychlit proces získání dokladu, neboť se jedná o činnost, která přísluší pouze domovskému státu cizince a je na vůli správního orgánu nezávislá. Zdůraznil, že příprava výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění je za takových podmínek složitější a nepochybně i delší, než v případě cizince, který má platné doklady a o jeho totožnosti nebyly žádné pochybnosti. Dobu prodloužení o dalších 60 dnů považuje žalovaný za dostatečnou,

když nemá žádné zákonem dané oprávnění, kterými by mohl urychlit ověření totožnosti zastupitelským úřadem Indické republiky a vydání náhradního cestovního dokladu. K předpokládané době ověření totožnosti je třeba přičíst dobu potřebnou k zajištění realizace vlastního správního vyhoštění (realizace dopravy cizince) a nelze tedy tvrdit, že realizace správního vyhoštění trvá cca 2 měsíce, jak tvrdí žalobce. Tato lhůta se dle sdělení ŘSCP týká pouze ověření totožnosti a vydání náhradního cestovního dokladu ZÚ Indické republiky. Žalovaný má proto za to, že napadené rozhodnutí není v rozporu s čl. 15 odst. 1 návratové směrnice ani s judikaturou NSS, v daném případě rozhodoval i v souladu s rozsudkem NSS č. j. 1 As 93/2011 ze dne 19. 10. 2011, kdy dobu prodloužení zajištění řádně odůvodnil včetně výčtu předpokládaných úkonů ve vztahu k ZÚ Indické republiky prováděných v době prodloužení zajištění. Dle názoru žalovaného s ohledem na dikci ust. § 124 odst. 3 věta první zákona o pobytu cizinců se však uvedený rozsudek NSS vztahuje na rozhodování o prvotním zajištění a nikoli na rozhodování o prodloužení zajištění. V souladu s rozhodovací praxí považuje žalovaný odůvodnění týkající se délky zajištění za dostatečné zejména v návaznosti na vyjmenované rozsudky Krajských soudů Ostravě a Plzni a Městského soudu v Praze. Má proto za to, že napadené rozhodnutí bylo dostatečně odůvodněné v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu. K bodu ad 3) žaloby uvedl, že nesouhlasí a argumentací žalobce, když v rozhodnutí o prodloužení doby zajištění není potřeba veškerou argumentaci znovu opakovat. Konstatoval, že se jedná toliko o prodloužení trvání již trvajících zajištění žalobce a odůvodnění se tak má soustředit na důvody, pro které je prodloužení doby trvání zajištění „nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění“. Tento argument žalovaný opírá o rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 3. 8. 2011, č. j. 168/2011-19 a rozsudek NSS ze dne 15. 4. 2009, č. j. 1 As 12/2009, kdy v obou případech se úvaha o realizovatelnosti správního vyhoštění vztahuje k rozhodování ve věci zajištění a nikoli prodloužení doby zajištění. V rozhodování o prodloužení zajištění se pak žalovaný v návaznosti na rozhodnutí NSS č. j. 1 As 132/2011-51 vypořádal se skutečností, proč v konkrétním případě nelze zajištění nahradit mírnějšími zvláštními opatřeními ve smyslu ust. § 123b) zákona o pobytu cizinců a tyto úvahy řádně odůvodnil. K odůvodnění rozhodnutí o prodloužení doby zajištění se žalovaný zaměřil zejména na důvody vztahující se k závěru o nutnosti prodloužení zajištění, kdy uvedenou argumentaci opírá o rozsudky Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 30. 11. 2011, č.j. 52 a 57/2011 a ze dne 19. 12. 2011 č. j. 52 a 59/2011, v nichž se uvádí, že „při přezkoumání rozhodnutí o prodloužení doby zajištění není možné přehlížet již existující rozhodnutí o zajištění, naopak je nutné z něj vycházet a rozhodnutí o prodloužení doby zajištění je třeba posuzovat v kontextu s rozhodnutím o prvotním zajištění“. Ze všech uvedených důvodů má žalovaný za to, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy a je dostatečně odůvodněno. Navrhl, aby soud žalobu zamítl a potvrdil důvody prodloužení zajištění žalobce.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle ustanovení § 75 odst. 2 s. ř. s. v mezích žalobních bodů. Projednal žalobu bez nařízení jednání za výslovného souhlasu žalobce i žalovaného v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s. ř. s. a ve lhůtě stanovené v ustanovení § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, tj. do 7

pracovních dnů ode dne doručení správního spisu soudu.

Po provedeném přezkumném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců je policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění.

Podle odst. 3 cit. ustanovení policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně.

Podle § 125 odst. 1 cit. zákona nesmí doba zajištění překročit 180 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody.

V projednávaném případě žalovaný pravomocným rozhodnutím ze dne 21. 6. 2013 rozhodl o zajištění žalobce podle § 124 odst. 1 písm. b) cit. zákona za účelem správního vyhoštění, doba zajištění byla tímto rozhodnutím stanovena podle § 125 odst. 1 cit. zákona na 60 dnů. Toto rozhodnutí je náležité a podrobně odůvodněno co do popisu skutkových zjištění, důvodu zajištění a nezbytných úkonů potřebných k realizaci správního vyhoštění.

Jak vyplývá z výše uvedeného, osobní svoboda žalobce byla omezena dnem 20. 6. 2013, 60ti denní lhůta prvotní doby trvání zajištění končila dnem 18. 8. 2013. Před koncem této lhůty žalovaný rozhodl o nutnosti jejího prodloužení (žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 13. 8. 2013), a to v souladu s výše cit. ust. § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců.

Soud má po provedeném přezkumu za to, že správní orgán při rozhodování o prodloužení doby zajištění náležitě posuzoval skutečnosti, které prodloužení zajištění odůvodňují, činil tak v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, krajských soudů i Evropského soudu pro lidská práva. Žalobci byla prodloužena doba zajištění o 60 dnů od okamžiku uplynutí lhůty prvotního rozhodnutí o zajištění dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, a to tak, aby v ní bylo možno zjistit totožnost žalobce a zajistit vydání náhradního cestovního dokladu. Žalovaný popsal, jaké kroky a jakým postupem tak učinil (viz výše) a odůvodnil, že kromě případné urgency nemá jinou pravomoc zasáhnout ve věci vydání cestovního dokladu vůči Zastupitelskému úřadu Indické republiky. Soud považuje argumentaci žalovaného za relevantní a důvodnou včetně učiněných odkazů na judikaturu NSS a krajských soudů, kdy nepovažuje podrobné odůvodnění oprávněnosti zajištění cizince za

účelem realizace správního vyhoštění za potřebné, neboť je třeba napadené rozhodnutí vykládat v kontextu s rozhodnutím o prvotním zajištění.

Podle názoru soudu je napadené rozhodnutí ohledně důvodů trvání zajištění dostatečně odůvodněno, přičemž lze předpokládat, že v prodloužené lhůtě 60 dnů bude náležitě ověřena totožnost žalobce a bude mu vydán nový cestovní doklad, aby mohl opustit území České republiky. Žalovaný tak ve věci realizace vycestování žalobce po rozhodnutí o správním vyhoštění postupoval v souladu s výše citovaným ustanovením § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců a učinil tak ve lhůtě stanovené v ust. § 125 odst. 1 cit. zákona.

Dle § 126 zákona o pobytu cizinců je policie povinna po celou dobu zajištění cizince zkoumat, zda důvody zajištění trvají. Soud je přesvědčen s odkazem na důvody zajištění žalobce, který nerespektoval rozhodnutí o správním vyhoštění, na území se zdržoval bez platných dokladů, mařil výkon rozhodnutí a vyhýbal se vycestování, že tyto důvody i nadále trvají.

Odůvodnění napadeného rozhodnutí je tak v souladu s ust. § 68 odst. 3 správního řádu, obsahuje důvody trvání dalšího zajištění žalobce, podklady, které žalovaný hodnotil i úvahy, jakými se při posuzování případu žalobce řídil z pohledu naplnění ustanovení § 124 odst. 1 písm. b), § 124 odst. 3, i ustanovení § 123b) zákona o pobytu cizinců.

Soud se s rozhodnutím žalovaného ztotožnil, v podrobnostech odkazuje na obsah odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí za přiměřeného použití rozsudku Nejvyššího správního soudu v Brně ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130 v němž se uvádí: „Je-li rozhodnutí žalovaného správního orgánu řádně odůvodněno, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, je přípustné, aby si krajský soud správné závěry se souhlasnou poznámkou osvojil“.

Soud uzavírá, že neshledal vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav věci, rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, proto soud žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud odůvodňuje ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalovaný který měl ve věci úspěch, žádné náklady řízení nepožadoval a podle obsahu spisu mu ani žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u

Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 13. září 2013

JUDr. Ivona Šubrtová, v.r.
samosoudkyně